

EXISTUJE BŮH?

Rád bych věnoval tento článek vám, kteří pochybujete o Boží existenci.

Existuje Bůh? Než odpovíme ano, uvědomme si nejprve důsledky negativní alternativy. Jestliže Bůh není, život se stává absurdním. Jean Paul Sartre řekl: "Vždy, když si uvědomím že žiji, tak je mi z toho nanic." Jestliže život člověka nevede dál, než do hrobu, potom je náš život pouze dohasínající prskavka v nekonečné temnotě vesmíru. Všichni lidé musí čelit smrti. Já, který jsem dnes úplně živ, jednou umřu. Dobře si pamatuji, to jsem měl asi sedm let, když mi rodiče oznámili, že zemřel o rok starší syn našich známých. To bylo poprvé, když jsem si uvědomil, že také zemřu. V jedné škole psali děti slohové cvičení na téma, co by měli vědci vynalézt v příštích desetiletích. Jedna holčička napsala, aby vědci vymysleli pilulku, po jejímž požití by se neumřelo. Chtěla pohádkovou živou vodu, vlastně biblický strom života. Naše nejvnitřnější Já touží po věčnosti.

Nejen člověka, ale i vesmír očekává smrt. Až se prý práce schopná energie vypotřebuje, až hvězdy dohoří a dosvítí, až se rotace země zastaví, vše se má smrštit do superhmotných černých trpaslíků. Nebude světlo, teplo, život. Toto neúprosně způsobuje druhý termodynamický zákon vzrůstající entropie. Bez Boha, a vědci to potvrzují, žijeme konečnou bezvýznamností, bez životní hodnoty a smyslu. Někteří lidé říkají, že jejich smysl je v dětech a v tom, co po sobě zanechají. Toto je ovšem jen opíjení se odkladem osobní bezvýznamnosti a smyslu života, protože koneckonců, podle ateistů je neexistence všech a všeho organizovaného v "tepelné smrti." V mrtvém vesmíru vše s konečnou platností ztrácí hodnotu a smysl. Úspěchy vědy, výzkumu, lékařů, diplomatů odvracejících válku s konečným výsledkem nevedou nikam. V mrtvém vesmíru vůbec nebude záležet na tom, jestli jsme byli chudí, bohatí, krásní, oškliví, muži, ženy, jestli jsme umřeli mladí nebo staří, jestli jsme byli chytří nebo hloupí, zdraví nebo nemocní, jestli jsme se narodili jako Hitler nebo matka Tereza, prostě všechno, zdali jsme žili v míru a lásce nebo ve válce a nenávisti se sečte v nulu. O co nám tedy jde? Vědci říkají, že prý před 15 miliardami let došlo k velkému třesku. Jestliže však jeho výsledky se smrštit v temné nic, potom jeho význam je jenom třesk, humbuk, protože kdyby vůbec nebyl, konečný výsledek by byl tentýž.

I kdyby neexistoval druhý termodynamický zákon, stále bychom neměli vyhráno. Kdyby neexistovala smrt, tak by nám mohl věčně vládnout nějaký veliký Stalin a soudruh Gottwald, o čemž stejně snili (na věčné časy), podobně jako Hitler (na tisíc let). Nesmrtelnost člověka a věčnost vesmíru, existují-li, však potřebují více než neomezené trvání. Pouhá věčná existence beze smyslu by byla jen vegetující hrůza hrůzoucí. Nekonečná a nevysvětlitelná existence by byla mnohem horší, než konečná smrt jednotlivce a tepelná smrt vesmíru. Proto také mnoho nevěřících říká, že žít věčně je to to poslední, co by si přáli. Věčná existence bez Boha by bylo nekonečněkrát větší prokletí, než to, co existuje bez Boha, podle ateistů, nyní. Člověk potřebuje víc než věčné bytí. Člověk potřebuje Boha, který dá věčnému bytí smysl. Jestliže Bůh není, potom veškerá morálka ztrácí smysl, a jak napsal Dostojevský - vše je dovoleno. Bez Boha nikdo nemá pravdu a nikdo nelže. Dobro a zlo neexistují. Vše je relativní. Historie jen potvrzuje, že kde byl Bůh vymazán, zvěle vyplnila jeho místo. Jestli není Bůh, potom lidský život má stejnou kvalitu jako život psa.

- *Vždyť úděl synů lidských a úděl zvířat je stejný. Jedni jako druhí umírají, jejich duch je stejný, člověk nemá žádnou přednost před zvířaty, neboť všechno pomijí.*

Biblická kniha Kazatel, z které je tento citát, se čte jako moderní filosofické dílo existencialismu. Ani požitky ani rozkoše nepřinášejí uspokojení.

Člověk jako by žil ve dvoupodlažním světě. V přízemí je konečný a omezený svět bez Boha, kde je život absurdní. Moderní člověk žije v přízemí, protože si nemorálně namlouvá, že Bůh není. V horním patře nalézáme Boha a s ním smysl, hodnotu a příčinu bytí. Dilema moderního člověka vězí v tom, že nemůže žít v přízemí, protože v přízemí je svět nepřijatelně absurdní. A tak se moderní člověk neustále snaží vyhoupnout na horní podlaží "skokem iracionální víry," aby si ujistil smysl, hodnotu a příčinu existence života. Ale moderní člověk nemá žádné intelektuální opodstatnění, tedy ani právo zdolávat vertikálně oddělená podlaží "skokem víry," protože jeho počínání je veskrze

nedůsledné. Hodnoty, které chce poznat totiž bez Boha neexistují, a přízemní člověk přece Boha nezná a nemá.

Bez Boha život nemá smysl ani význam. Přesto, ti kteří neznají Boha žijí nedůsledně, jakoby život smysl měl. Sartre například napsal, že člověk si může svobodně vytvořit nebo vybrat jistý směr jednání, jenž dává osobní smysl. Sartre nemůže tvrdit, že je život absurdní, a současně v tomtéž nadechnutí, že si každý může vytvořit svůj životní smysl. Pro člověka, žijícího v přízemí, kde Bůh nežije, není životního smyslu. Sartrův přístup je sebamámení.

Obraťme však kartu hodnot a uvidíme nejkřiklavější nedůslednost a totální porušenost celistvosti myšlení moderního ateistického humanisty. Téměř všichni ateisté Inou k hodnotám lásky a bratrské pospolitosti a nejvíce jich najdete mezi Zelenými a obhájci lidských práv. Bertrand Russel, třebaže byl ateistou, odsuzoval válku a upjatost v otázkách sexu. Jenže Russel, žijící bez Boha v přízemí na předpokladu Boží neexistence, logicky a správně dospěl k závěru, že vše je dovoleno. Přesto nemohl žít bez hodnot! Nemohl žít pomyšlením, že by toleroval, když válka zabíjí nevinné děti, když totalitní stát vyvraždí nebo vězní své odpůrce. Svědomí uvnitř většiny ateistů křičí - tohle je nesprávné a nespravedlivé! Ale jestliže Bůh není, ateista nemá sebemenší podklad ke zdůvodnění existence svého svědomí, morálního chování. Ateista vyskakuje iracionální vírou na horní podlaží, aby si přisvojil nějaké hodnoty života stůj co stůj, navzdory své filosofii. Svým výskokem víry však dokazuje, že svět bez Boha je k ničemu, a že ateismus je schizofrenní iracionalismus. Protože Bůh existuje, existuje také absolutní míra dobra a zla, na jejímž základě můžeme prohlásit válku nebo totalitu zlem.

Přátelé, mohli bychom takto pokračovat celé dlouhé hodiny. Vraťme se však k naší původní otázce - Existuje Bůh? Samozřejmě. Lidský život nekončí v hrobě. Bůh stvořil člověka s duší, kterou v budoucnu sjednotí s novým tělem. Všichni lidé budou po smrti existovat. Jedni budou propojeni s Bohem, druzí budou odděleni od Boha. Život je propojení, smrt rozpojení existencí. Rozpojení duše s tělem je tělesná smrt, přestože duše i hmota těla nadále existují. Podobně, spojení lidského ducha s Božím Duchem je věčný duchovní život. Rozpojení je tedy věčná duchovní smrt, tedy peklo, kde se člověk bude sytit svým duchem, jak už to provozoval zde na zemi. Každému se splní, v co věří. Život má konečný smysl. Protože láska spočívá výhradně na svobodě volby, a Boží motivací tvoření byla výhradně láska, člověk má takovou svobodu, o které se existencialistům ani nezdá. Člověk je Bohem tak respektován, že mu dal svobodnou vůli určit svůj věčný osud rozhodnutím, jak odpoví na Boží nabídku milosti. Kdyby Bůh člověku nedal svobodnou vůli, zničil by lásku. Velikost člověka spočívá v tom, že je kvalitativně stvořen k obrazu Boha, že je vědomou svobodnou osobností. Ovšem, zatímco je Bůh ve své kvalitě nekonečný, člověk je ve své kvalitě omezen. Protože je člověk kvalitativní (ne kvantitativní) obraz Boha, jeho životní smysl, význam a hodnota přesahuje celý hmotný vesmír.

Život má smysl - milovat a radovat se z Boha. Bible učí, že ačkoli je člověk úplně ztracen, neznamená to, že není nic. Člověk je ztracen, protože je oddělen od Boha svou mravní vinou. Ve velikosti a významu člověka vězí hrůza jeho ztracenosti. Pro člověka je ztracenost obzvláště tragická, protože člověk je ve své celistvosti někdo, je jedinečný, je Božím dívem a Božím obrazem. Proto dal Bůh za člověka vše, co měl - svého Syna. Pro nicotnost by Boží Syn, Ježíš, na kříži nezemřel.

„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:16)

Bůh dal svého Syna za velikost člověka, za svůj významný, milovaný výtvar, za nás za všechny. Protože věčný život má absolutní cenu, věčné zatracení, nechci to ani domyslet, je absolutní ztráta.

Přátelé, vy, kteří neznáte Ježíše Krista, zachránce hříšníků, zamyslete se na chvíli a prozkoumejte své nitro. Uvažujte o svém osudu, a rozhodněte se pro Krista.

„Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.“ (Římanům 10:9)

